

**ΤΟ ΔΗΜΟΣΙΟΝΟΜΙΚΟ ΠΛΕΟΝΑΣΜΑ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΒΑΣΙΖΕΤΑΙ
ΣΕ ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΣΥΝΤΡΙΜΜΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ ΕΡΕΙΠΙΑ**

Κύριες και Κύριοι Βουλευτές,

Το **Σάββατο 7 Δεκεμβρίου** καλείστε να ψηφίσετε τον Εθνικό Προϋπολογισμό του έτους 2014, ο οποίος για τέταρτη συνεχή χρονιά είναι αποκλειστικό "απότοκο" των επαχθών δεσμεύσεων ακραίας και μονοδιάστατης λιτότητας που έχει αναλάβει η χώρα μας στο πλαίσιο των Δανειακών Συμβάσεων.

Έναν Προϋπολογισμό που εμπεριέχει μια σειρά υφεσιακών, "φορομνηχτικών" και κοινωνικά άδικων μέτρων με μοναδικό στόχο την επίτευξη πρωτογενούς δημοσιονομικού πλεονάσματος.

Το "ζητούμενο" του δημοσιονομικού πλεονάσματος σαφώς και πρέπει να αποτελεί πρωταρχική κυβερνητική επιδίωξη, σε καμία περίπτωση όμως ο "σκοπός δεν αγιάζει τα μέσα"...

Το Δημοσιονομικό Πλεόνασμα δεν μπορεί να "χτίζεται" πάνω:

- στην εκτόξευση του κοινωνικού ελλείμματος και της ανεργίας,
- στη εισοδηματική εξόντωση και (υπερ)φορολόγηση των "συνήθως υπόπτων" μισθωτών-συνταξιούχων,
- στην οριστική "πτώχευση" της μικρομεσαίας επιχειρηματικότητας,
- στην κατάρρευση της πραγματικής οικονομίας και την ασφυξία ρευστότητας στην αγορά,
- στη διάλυση του παραγωγικού ιστού.

Αντίθετα επιβάλλεται να προέρχεται από:

- την ανάπτυξη, την αύξηση των επενδύσεων (ιδιωτικών και δημόσιων) και του όγκου παραγωγικής δραστηριότητας,
- τη μεγέθυνση του ΑΕΠ και την εξωστρέφεια της εθνικής οικονομίας,
- τη δημιουργία νέων θέσεων πλήρους και σταθερής απασχόλησης,
- την ενδυνάμωση της εγχώριας ζήτησης και ιδιωτικής κατανάλωσης,
- την ενίσχυση των κοινωνικών μεταβιβάσεων για την ανακούφιση -με όρους αναδιανομής του εισοδήματος- των οικονομικά ασθενέστερων τάξεων.

Δυστυχώς, η αποδοχή της επιλογής ή της "επιβολής" της Εσωτερικής Υποτίμησης ως "λύσης" για τη δημοσιονομική προσαρμογή αποδεικνύεται εκ του αποτελέσματος καταστροφική για την οικονομία και ισοπεδωτική για την κοινωνία που βιώνει μια πρωτόγνωρη δοκιμασία.

Το "φάρμακο" που προκρίθηκε ήταν χειρότερο από την "ασθένεια" και η "θεραπεία", αντί να επαναφέρει την Πατρίδα μας στις "ράγιες" της ανάκαμψης, τη βυθίζει σε ένα μακρόχρονο και πολυεπίπεδο "κόμμα".

Κατά αυτόν τον τρόπο, η συστημική κρίση του Ευρωπαϊκού και Διεθνούς Χρηματοπιστωτικού Συστήματος μετεξελίσσεται στην Ελλάδα -με "καταλύτη" τα Μνημόνια- σε μια σφοδρή κοινωνικοοικονομική κρίση που αγγίζει πλέον τα όρια της ανθρωπιστικής κρίσης.

Η νηφάλια προσέγγιση των σχετικών στατιστικών στοιχείων στο σύνολο τους, καθώς και η αποτίμηση της διαμορφούμενης πραγματικότητας συγκλίνουν στο συμπέρασμα ότι η χώρα μας μετατράπηκε σε ένα "εργαστήρι ανάληψης πειραματισμού" με την εφαρμογή ενός "Προγράμματος" πρωτοφανούς σκληρότητας που εδράζεται στη λογική της "τιμωρίας" και της ολιστικής υποβάθμισης.

Ενώ, λοιπόν, οι ακολουθούμενες πολιτικές προβάλλονται ως “μονόδρομος” για την αναγκαία παραμονή της χώρας στο στενό πυρήνα της ΕΕ και της Ευρωζώνης, οι δυσμενείς επιπτώσεις τους είτε μας απομακρύνουν ανεπιστρεπτή από την προοπτική της ευρωπαϊκής σύγκλισης, είτε μας αποκλείουν από το Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Μοντέλο και Κεκτημένο εγκαθιδρύοντας “τριτοκοσμικά πρότυπα”.

Η πορεία των μακροοικονομικών και κοινωνικών δεικτών φανερώνει ξεκάθαρα την διαλυτική διεύρυνση του “χάσματος” ανάμεσα στις ζωτικές κοινωνικές ανάγκες και τις απαιτήσεις των τροϊκανών με την κλιμακούμενη κατάργηση κάθε έννοιας κοινωνικής δικαιοσύνης και συνοχής όταν η αντιαναπτυξιακή απόκλιση μεταξύ χρηματιστικής και πραγματικής οικονομίας διογκώνεται επικίνδυνα.

Η ύφεση από το 2010 έως σήμερα ξεπερνά σωρευτικά το 25% ως ποσοστό του Α.Ε.Π., την ώρα που τα μέτρα περικοπών ανέρχονται σε περίπου 50 δις €. Η μείωση των εισοδημάτων για τους εργαζόμενους στον ιδιωτικό και δημόσιο τομέα της οικονομίας υπερβαίνει το 40% γεγονός που επιφέρει ισχυρότατο πλήγμα στην εσωτερική κατανάλωση (-30%/2009-2013) έχοντας σαν αναπόδραστη συνέπεια τον “πολλαπλασιασμό” των λουκέτων των μικρομεσαίων κυρίως επιχειρήσεων και την αντίστοιχη απώλεια εκατοντάδων χιλιάδων θέσεων εργασίας.

Οι φόροι σχεδόν τετραπλασιάζονται, η μικρή ιδιοκτησία κυριολεκτικά “ποινικοποιείται” και οι “έκτακτες εισφορές” παγιώνονται ως νέοι φόροι δημιουργώντας ένα δυσβάσταχτο φορτίο στις “πλάτες” των μισθωτών και των συνταξιούχων, στα διαχρονικά μόνιμα και νόμιμα φορολογικά υποζύγια.

Το “μίγμα” πολιτικής που βασίζεται στον “εκρηκτικό” συνδυασμό των μισθολογικών περικοπών και των φοροεπιδρομών οδηγεί σε ένα φαύλο κύκλο ύφεσης εντείνοντας -αντί να επιλύει- τα οικονομικά και κοινωνικά αδιέξοδα.

Η δογματική εμμονή στη δραστική συμπίεση του εργασιακού κόστους με όχημα την αδιέξοδη ταύτιση της ανταγωνιστικότητας της εθνικής οικονομίας με την ανταγωνιστικότητα τιμής έχει εξαιρετικά επώδυνες προεκτάσεις τόσο στην υπονόμηση της επάρκειας και βιωσιμότητας των Ασφαλιστικών Ταμεία –αφού η γενικευμένη ανεργία και οι μειωμένοι μισθοί συνεπάγονται σημαντικά μειωμένες εισφορές άρα και εισροές πόρων για το Σύστημα Κοινωνικής Ασφάλισης-, όσο και στην υποχώρηση των κρατικών εσόδων από το ΦΠΑ ως απόρροια της ραγδαίας πτώσης της αγοραστικής δύναμης (-37,2% /2009-2013).

Αυτές τις απώλειες κρατικών εσόδων από τους φόρους, η Κυβέρνηση επιχειρεί να καλύψει με την κατάργηση αφορολογητών ορίων και με τα άδικα -όπως παραδέχτηκε και ο ίδιος ο Υπουργός Οικονομικών- ΤΕΚΜΗΡΙΑ ΔΙΑΒΙΩΣΗΣ σε μια χρονική στιγμή που η φορολογική αντοχή και συνείδηση των πολιτών έχει φτάσει στο μη παρέκει.

Παράλληλα, η επιλογή απόλυσης 150.000 εργαζομένων του στενού και ευρύτερου Δημόσιου Τομέα, χωρίς να έχει προηγηθεί μελέτη διάγνωσης αναγκών και πολύ περισσότερο αξιολόγηση δομών και προσωπικού, με οριζόντιο και μοναδικό κριτήριο τη ρατσιστική αντίληψη εκδίωξης υπάλληλων Υποχρεωτικής και Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης -συνοδευόμενη μάλιστα από την ταυτόχρονη ανακοίνωση προσλήψεων- συνιστά μια διεστραμμένη αντίληψη, η οποία κινείται στα όρια του παραλογισμού.

Κυρίες και Κύριοι Βουλευτές,

Τρεισήμισι χρόνια μετά την προσφυγή της Ελλάδας στο Μεικτό Μηχανισμό Στήριξης και την υπαγωγή της στο καθεστώς των Μνημονίων, η Δημοσιονομική Εξυγίανση αναζητήθηκε σχεδόν αποκλειστικά από την αφαίμαξη των μισθωτών και των συνταξιούχων.

Είναι ενδεικτικό ότι μόνο οι εργαζόμενοι έχουν “εισφέρει” 37 δις € χωρίς να συνυπολογισθούν οι έμμεσες απώλειες από την υφαρπαγή της περιουσίας των Ασφαλιστικών Ταμείων (δηλαδή οι εισφορές τους) με το “κούρεμα” των Ομολόγων που ανήλθε στα 14 δις €!!!

Τα ποσά είναι ιλιγγιώδη και πιστοποιούν τη μεγαλύτερη ΑΝΑΔΙΑΝΟΜΗ πλούτου σε βάρος των οικονομικά ασθενέστερων, όταν οι "έχοντες" και οι "κατέχοντες" συνεχίζουν να απολαμβάνουν την ιδιότυπη ασυλία τους εκμεταλλευόμενοι την ανεπάρκεια -άλλοτε δομική και άλλοτε "ύποπτη"- των ελεγκτικών μηχανισμών.

Πώς μπορεί κάποιος να συναινεί σε νέους φόρους στους συνεπείς φορολογουμένους, περικοπές στο Ασφαλιστικό και μαζικές απολύσεις στο στενό και ευρύτερο Δημόσιο Τομέα όταν γνωρίζει ότι:

- Μόνο 34 από τις 10.000 off shore εταιρείες έχουν ελεγχθεί και τους υπεβλήθησαν πρόστιμα 40 εκ.€!!! Εάν ελεγχθούν και οι 10.000, πιστεύει κάποιος ότι δεν θα συγκεντρώσει το Δημόσιο 10 δις €;
- "Αγνοείται" η τύχη των 54.000 εμβασμάτων από το 2009 έως το 2011 που χρησιμοποιήθηκαν για την εκροή χρήματος από τη χώρα; Η εκτίμηση είναι ότι από τον έλεγχο αυτών θα εισπραχθεί ένα ποσό περί τα 6 δις €!!!
- Οι ανείσπρακτοι φόροι ξεπέρασαν τα 61 δις € και οι ανείσπρακτες ασφαλιστικές εισφορές τα 9 δις €!!!
- Η λίστα Λαγκάρντ "παραμένει" στα "στικάκια" με μόνο 2 ελέγχους από τους 1950 "παροικούντες".
- Οι παχυλές επιδοτήσεις και τα "θαλασσοδάνεια" που πήραν ασυνείδητοι επιχειρηματίες έχουν "μεταναστεύσει" σε φορολογικούς παραδείσους ή "επενδύθηκαν" στην πολυτελή τους διαβίωση.
- Καλούμαστε να στηρίξουμε την ανακεφαλαιοποίηση των Ιδιωτικών Τραπεζών που μοίραζαν αφειδώς δάνεια και πιστωτικές κάρτες με υψηλότατα επιτόκια εφευρίσκοντας μάλιστα νέους πομπώδεις καταναλωτικούς τίτλους (π.χ. διακοποδάνεια) δίχως να αξιολογούν τα εισοδήματα των δανειοληπτών.

Τα ερωτήματα από τους ανθρώπους του μόχθου είναι πολλά και αμείλικτα:

- Γιατί πρέπει εμείς να συνεχίσουμε να πληρώνουμε τη "βουλιμία" των διεθνών Τοκογλύφων, των Τραπεζιτών και των ανθελλήνων Βιομηχάνων;
- Γιατί οι Τράπεζες παρά τα 233 δις € αρνούνται αφενός να διαδραματίσουν τον αναπτυξιακό τους ρόλο χρηματοδοτώντας την πραγματική οικονομία και αφετέρου να επιτελέσουν ανταποδοτικά το κοινωνικό τους καθήκον ανακουφίζοντας τα υπερχρεωμένα νοικοκυριά που δανείστηκαν -ως επί το πλείστον- με άλλους όρους και σε άλλους καιρούς;
- Γιατί η Τρόικα σε κάθε επίσκεψή της απαιτεί την περαιτέρω απορρύθμιση των εργασιακών σχέσεων του Ιδιωτικού Τομέα, όταν όλοι γνωρίζουμε ότι αυτό δε συμβάλλει ούτε με 1 € στην απομείωση του δημοσίου χρέους;
- Γιατί οι κοινωνικές δαπάνες περικόπονται την τελευταία τετραετία αθροιστικά κατά 27% όταν ο κοινωνικός ιστός θρυμματίζεται;
- Γιατί το Πρόγραμμα Δημοσίων Επενδύσεων συρρικνώνεται;
- Πώς είναι δυνατόν να παραχωρούνται η Δημόσια Υγεία, η Δωρεάν Παιδεία και η φύλαξη δημοσίων κτιρίων σε ιδιωτικές εταιρείες;
- Πώς είναι δυνατόν κάποιοι να "ξιφουλκούν" για την κατάργηση των δήθεν κρατικών μονοπωλίων ενώ "συνηγορούν" στη δημιουργία ΙΔΙΩΤΙΚΩΝ ΜΟΝΟΠΩΛΙΩΝ στρεβλώνοντας τον ανταγωνισμό;
- Πώς είναι δυνατόν να ιδιωτικοποιούνται τα κέρδη και να κοινωνικοποιούνται οι ζημιές;
- Πόσο συμβατή είναι με το εθνικό συμφέρον η εκχώρηση σημαντικών κερδοφόρων δραστηριοτήτων σε ιδιώτες, ιδιαίτερα σε μια περίοδο εξαιρετικά χαμηλών αποτιμήσεων;

Όπως γνωρίζετε, η Ελλάδα είναι μια ιδιαίτερη χώρα τόσο από γεωπολιτική πλευρά, όσο και εξαιτίας της μορφολογίας του εδάφους της.

Υπάρχουν πολίτες που κατοικούν στα πιο απομακρυσμένα σημεία, στους ορεινούς όγκους και τα βουνά, καθώς και σε δεκάδες συμπλέγματα νησιών. Αυτοί οι άνθρωποι -οι ακρίτες μας- είναι οι φύλακες των βόρειων και ανατολικών μας συνόρων, "φυλάνε Θερμοπύλες" δίνοντας ηχηρή απάντηση σε όσους αμφισβητούν την εδαφική μας κυριαρχία.

Η περιφερειακή συνοχή του Τόπου μας επιβάλλεται να καταστεί σε απόλυτη προτεραιότητα, είναι αδιανόητο, λοιπόν, να αντιμετωπίζεται με "λογιστικούς αλγόριθμους" ή να εγκαταλείπεται στις ανεξέλεγκτες διακυμάνσεις της προσφοράς και της ζήτησης.

- Ποιός μπορεί να ισχυριστεί ότι σ' αυτά τα μέρη δεν χρειάζεται έντονη κοινωνική μέριμνα και παρουσία της πολιτείας;
- Ποιός είναι εκείνος που δεν θα προβλέψει θέσεις Ιατρών, Νοσοκόμων, Δασκάλων-Καθηγητών, αλλά και την ύπαρξη Σωμάτων Ασφαλείας;
- Ποιός θα αφήσει απροστάτευτα τα θαλάσσια σύνορα μας στο έλεος των "λαθρεμπόρων ψυχών" καταργώντας μονάδες του Λιμενικού Σώματος;
- Ποιός θα προσυπογράψει προτάσεις μη φύλαξης των συνόρων μας αναλαμβάνοντας την συνευθύνη σε μια ενδεχόμενη απειλή καταπάτησης των ελληνικών εδαφών;

ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ ΦΘΑΝΕΙ ΠΙΑ. ΟΧΙ ΑΛΛΟ ... "ΚΑΡΒΟΥΝΟ"

Μαύρισε η Ελλάδα, μαύρισαν οι Ελληνικές οικογένειες, μαύρισαν οι ζωές των Ελλήνων πολιτών που ανεβαίνουν έναν ατέρμονο "Γολγοθά" από τις εκβιαστικά επιβαλλόμενες πολιτικές της Τρόικας και των Δανειστών μας.

Ο ελληνικός λαός "σταυρώνεται" καθημερινά αγωνιώντας να εξασφαλίσει βασικά αγαθά και στοιχειώδεις υπηρεσίες πρώτης ανάγκης για την επιβίωσή του.

Στην Ελλάδα των Μνημονίων:

- 3 στους 10 Έλληνες ζουν υπό το φάσμα της φτώχειας, που μόνο μεταξύ των ετών 2011 και 2012 αυξήθηκε κατά 43,1%.
- Το βιοτικό μας επίπεδο έχει υποχωρήσει κατά περίπου 50% σημειώνοντας μια κατακρήμνιση δίχως ιστορικό προηγούμενο για ευρωπαϊκή χώρα σε ειρηνική περίοδο.
- Η ανεργία ξεπερνά το 27%, με το 90% των ανέργων (μακροχρόνια άνεργοι και νεοεισερχόμενοι) να μην λαμβάνουν ούτε καν το πενιχρό επίδομα ανεργίας.
- Η νεολαία μας –το πιο δυναμικό και ελπιδοφόρο κομμάτι- του ανθρωπίνου δυναμικού της χώρας καταδικάζεται στη μετανάστευση και την εργασιακή περιπλάνηση.
- Η "γενιά των 245"€ θεωρείται προνομιούχα και φορολογείται...
- Περίπου 1 εκατομμύριο εργαζόμενοι στον Ιδιωτικό Τομέα παραμένουν απλήρωτοι για χρονικό διάστημα από 5 έως και 18 μήνες και 1 στους 4 εργαζόμενους της χώρας αμείβεται με μισθό κάτω απ' το όριο της φτώχειας (φτωχοί εργαζόμενοι).
- 450 χιλιάδες νοικοκυριά αναγκάζονται να τα βγάλουν πέρα χωρίς κανένα εισόδημα.
- Η μαύρη εργασία ξεπέρασε το 40%.
- Σχεδόν 1 εκατομμύριο συμπολίτες μας στερούνται υγειονομικής περίθαλψης και κάλυψης.
- Το 30% των δανείων είναι "κόκκινα", οι κατασχέσεις και οι πλειστηριασμοί απειλούν να υφαρπάξουν τους κόπους μια ζωής έναντι "πινακίου φακής".
- Η τριτοκοσμική κατάσταση της ενεργειακής φτώχειας απλώνεται πάνω από κάθε ελληνικό σπίτι και 350 χιλιάδες οικογένειες στερούνται ηλεκτρικού ρεύματος.
- 250 χιλιάδες παιδιά υποσιτίζονται.
- Τα συσσίτια πολλαπλασιάζονται και οι "ουρές" τους γεμίζουν με νοικοκυραίους του χθες.
- Οι άστεγοι αυξάνονται δραματικά.
- Οι κοινωνικές, οικονομικές και εκπαιδευτικές ανισότητες διευρύνονται...
- Θρηνούμε θύματα από αυτοκτονίες, ακόμη και από αναθυμιάσεις...
- Η μεσαία τάξη καταστρέφεται, οι "πολλοί" έχουν ελάχιστα και οι "ελάχιστοι" πολλά...

Το περιβόητο πρωτογενές πλεόνασμα πρέπει να "παράγει" κοινωνική ευημερία και όχι να "αναπαράγει" κοινωνική δυστυχία.

Η δημοσιονομική προσαρμογή δεν είναι εφικτή ούτε μπορεί να ταυτίζεται με την ακραία λιτότητα.

Οικονομία και κοινωνία είναι έννοιες αλληλένδετες, "συγκοινωνούντα δοχεία"...

Οι απαραίτητες διαθρωπικές αλλαγές δεν σημαίνουν “ανθρωποφαγία”, οι μεταρρυθμίσεις δεν προϋποθέτουν το ξεπούλημα του Εθνικού μας Πλούτου, ούτε τη απαξίωση των κρατικών επιχειρήσεων και βιομηχανιών.

Ο Προϋπολογισμός αποτελεί τον “οδικό χάρτη” για το επόμενο έτος...οφείλει, λοιπόν, πέρα από τον εξορθολογισμό της δημόσιας διοίκησης να περιλαμβάνει ισοδύναμα μέτρα ανάπτυξης και σταδιακής αποκατάστασης της κοινωνικής ισορροπίας.

Το κοινωνικό κράτος είναι οικονομικός σταθεροποιητής και όχι “ανελαστική δαπάνη”... Η κοινωνία δεν αντέχει, η συνοχή της καταρρέει...η φωνή της είναι πλέον κραυγή απόγνωσης που επιβάλλεται να εισακουστεί...

Το “λάθος” που όλοι ομολογούν αλλά κανείς δεν διορθώνει τείνει πια να γίνει ολέθριο.

Σ’ αυτό το κοινωνικό ολοκαύτωμα κανείς δεν μπορεί και δεν δικαιούται να μένει απαθής, πολλών δε μάλλον εσείς που είστε οι εκπρόσωποι του ελληνικού λαού.

Η ΕΚΤΕΛΕΣΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ της ΔΑΚΕ Ι.Τ.